

faa et Maaltid tilstrækkelig nærrende Mad". Hvis man vil sammenligne denne Udvalgsbetænkning med det Forslag, der foreligger fra Regeringen i § 2, vil man se, at dette i alt væsentligt falder sammen med denne Udtalelse, som var tiltraadt baade af Venstre og af Højre. Der er kun to Punkter, hvor der er Forskel. Det ene er, at § 2 udvider Bespisningen til alle Børn, medens Udvalgsforslaget indskrænkede sig til Bespisning af Skolebørn; men det forekommer mig, at denne Ændring nærmest er en Imødekommen af Venstre. Det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen), der var Venstres Ordfører i Skolebespisningssagen, udtalte nemlig i 1910: „Jeg mener, det gælder slet ikke alene og maaske ikke en Gang først og fremmest de skolesøgende Børn, men det gælder alle Børn. Intet Barn bør sulte, hvad enten det gaar i Skole eller ikke“. Det var det ærede Medlems Ord i 1910, og han staar sikkert endnu paa samme Standpunkt; han kan altsaa ikke af den Grund være en Modstander af Regeringsforslaget.

Det andet Punkt, hvor der er en Forskel, og som maaske er det væsentligste, er, at Udgifterne ved disse Børns Bespisning efter det foreliggende Lovforslag skal udredes af de 4 Kroner, som gives til Kommunerne. Jeg antager, det er her, Modstanden rejser sig, at det er denne Bestemmelse i Lovforslaget, Venstre har Indvendinger imod, og jeg vil da sige, at det undrer mig i meget høj Grad, at Venstre rejser Modstand paa dette Punkt. De Venstremænd, jeg har haft Lejlighed til at tale med om Børns Bespisning, som jeg har siddet i Udvalg med o. s. v., har altid vist Medlidenhed med de sultne Børn og Kærlighed til denne Sag. De har altid med varme Ord udtalt deres Beklagelse af, at Børn i dette Land sulter og undereræres. Men naar Venstremænd har saadanne gode Følelser, undrer det mig, at de vil lade denne Sag strande paa noget rent teoretisk, noget i og for sig betydningsløst som dette. De 4 Kroner kan anvendes til at lindre Arbejdsløshed, til at lindre Sygdom, til at fremskaffe billigere Fødevarer, og det synes man ikke at have noget imod, men her, hvor der kun er Tale om et Maaltid om Dagen — det maa vi erindre — til saadanne Børn, som Kommunerne erkender er sultne og undererærede, rejser Venstre en absolut Modstand paa Grundlag af den rent formelle Omstændighed, at Børnene ogsaa faar Adgang til de 4 Kroner. Dette undrer mig i meget høj Grad, og jeg vil haabe, at det

maa lykkes det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat om Lovforslaget, og som vel ogsaa tager dette Spørgsmaal op, at komme ud over denne Uoverensstemmelse mellem Partiernes. Der er saa meget mere Grund til at blive enig om § 2 i denne Lov, som der kun er Tale om et Forsøg. Krigsforholdene, de ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever, medfører jo, at der anstilles Forsøg paa mange Omraader baade i Udlandet og herhjemme. Vi lærer af Krigen mange Ting, og det, der foreslaas her, er, at vi ogsaa paa Skolebespisningens Omraade skal gøre et Forsøg, forsøge, hvorledes Forslaget vilde virke, naar det blev Lov, hvorledes Kommunerne vilde kunne arbejde med en saadan Lov, i det hele gøre Erfaringer, Erfaringer, som er begrænsede til kun at omfatte 4 Maaneder, maaske endda kun 3, hvis Lovforslaget ikke bliver tidlig nok vedtaget.

Det kan være, at Venstre har den Opfattelse, at Sult og Elendighed finder man kun i Byerne, og at ude paa Landet er Forholdene bedre, dér lider Børnene ingen Nød, dér er i det hele Arbejdernes Kaar bedre. Vi hørte imidlertid under Finanslovens første Behandling en Tale af en Mand, der er født ude blandt Landarbejderne, tilhører deres Kreds og er kendt med Tilstandene paa Landet. Det var det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), min ærede Partifælle. Han belyste i sin Tale disse Tilstande og belyste netop, hvorledes Forholdene er, ikke alene for Landarbejderne, men ogsaa for Landarbejdernes mange Gange ulykkelige Børn. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse nogle faa Linier. Det ærede Medlem belyste, hvor meget bedre Jordejernes Stilling var blevet i Tidernes Løb, hvorledes Bønderne, Gaardejerne navnlig i den senere Tid var gaaet fremad til det bedre, til større Rigdom og Velstand, og saa talte han om, hvorledes det da var gaaet Landarbejderne, og derom sagde han: „Men ude omkring i Gyderne og paa Markvejene, i Moser og Skove ligger de selv samme Hytter, som da jeg var Dreng, de er blot blevet ældre, uslere, mere utætte og daarligere, og dér bor de fleste af dem, der var Børn sammen med mig, og lever et Liv næsten daarligere, end da jeg var Barn ude paa Landet. Det er i alle Tilfælde saaledes, at nu er de allermost nødvendige Livsfornödenheder dyrere end den Gang. Disse Mennesker kan ikke en Gang faa en Kande Mælk, ingen vil sælge Mælk til dem, de kan højst faa en Smule skum-